

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Quæstio I. An solus Sacerdos habens jurisdictionem sit validus Minister.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

nes ductores nunc sentire. Estque id ipsum teste *Lugo disp. 27. n. 107.* in praxi Romæ, utique nota Pontifici.

XOO.
Possunt opera impleri diversis in locis.

Notandum præterea posse opera impleri diversis in locis. Sic v. g. qui Ecclesias visitavit in loco domicilii, in quo jubilæum est publicatum, potest alibi perficere cetera opera, quæ ubi fiant perinde est, et si *Bassus V. Jubilæus n. 4. §. Tertium* securius esse dicat, ut cetera perficiantur in loco saltem, in quo jubilæum similiter est publicatum. Alioquin quod diximus certum existimat *Castro Palao Tract. 24. disp. un. pu. 10. s. 3. n. 21.* Et planè jubilæi favor non localis, sed personalis est. Pro hujusmodi tamen attendi posset favor in Bulla concessus itinerantibus.

IOI.
An qui hæc genus neglexit Jubilæum, possit illud lucrari ultimo die, commutatis à Confessario operibus præscriptis.

Notandum III. dubitari de eo, qui sponte & scienter opera præscripta non implevit, & adveniente ultimâ die optaret Jubilæum lucrari, an Confessarius possit opera ista commutare, sicque pœnitens Jubilæum lucrari? Quàmvis enim malitia fuerit prævia, jam tamen pœnitens revera est impotens, uti infirmus; estque impedimentum ex suppositione necessarium. Quare id affirmant *Belincius* & alii citati à *Diana P. 5. Tr. 12. Resol. 26.* item *Lugo disp. 20. n. 139.* Sed de hoc ego valde dubito: cum videri possit Bulla loqui de iis, qui fuerunt legitime impediti: quod ita asserit *Arriaga disp. 29. n. 15.* ut oppositum vix probabile putet. Aliud esset de eo, qui Jubilæo ferè transactum mera ignorantia & bona

Quid censendum de

na fide opera omisisset: is enim posset confiteri & die Dominicâ communicare, cetera autem opera (pro quibus talis fuerit legitime impeditus) possent per Confessarium prorogari in sequentem septimanam. Similiter si quis opera impleverit exceptâ communione, & die Dominicâ in advertenter aliquid cibi vel potûs sumpserit, posset Communicatio commutari in aliud opus pium, vel differri in proximum tempus seu diem: nisi Bulla confessionem & communionem excipiant à facultate transferendi seu differendi ex causa opera præscripta; prout excipi juxta recentem Bullas notat *Arriaga disp. 29. n. 4.* Quod ego tamen videre non potui ex inspectione earumdem, signanter *Constit. Immense*, quæ est prima *Innocentii X.*

Notandum denique completo Jubilæo posse pœnitentem absolvi à reservatis oblitis, modo saltem eo animo sit confessus tempore Jubilæi. Similiter is, qui animo Jubilæi lucrandi confessus erat reservata, etiam postea ipsum non lucretur mutata intentione, manet tamen absolutus sine reincidentia. Præterea tamen sic absolutus, & mutato animo cetera non perficientem, graviter peccare. Sed sine fundamentum: cum nec appareat lex naturæ, neque etiam positiva, quæ tallem animi mutationem graviter inhibeat, seu sic absolutum graviter obliget ad cetera perficienda. De his plura videri possunt apud Casuistas, præsertim recentiores.

DISPUTATIO QUINTA.

De Ministro Sacramenti Pœnitentiæ.

QUESTIO I.

An solus Sacerdos habens Jurisdictionem sit validus Minister?

I.
Solutus Sacerdos est validus minister Sacramenti Pœnitentiæ.

DICO I. Solus Sacerdos est minister validus hujus Sacramenti. Est de fide ex *Florentino in Decreto*, & *Tridentino sess. 14. c. 6.* & *can. 10.* Patet etiam ex *Matth. 16.* Quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata & in celo, & quæcumque solaveritis super terram, erunt soluta & in celo. *Joan. 20.* Quorum remisistis peccata &c. Quæ verba non ad omnes homines, sed ad solos Apostolos, eorumque in sacerdotio successores esse directa, patet ex *Tridentino sup.* & communi Sanctorum expositione, ac Ecclesiæ traditione. Vide *Ambrosium l. 1. de Pœnit. c. 2.* & alios apud *Suarez hic disp. 24. sect. 1.* Congruentia est, quod in nulla Republica bene ordinata potestas judiciaria sit omnibus communis, sed conveniat aliquibus tantum ad hoc specialiter deputatis; a-

deoque etiam in Ecclesia (quæ est Christi Respublica optimè ordinata) hæc potestas judiciaria non omnibus, sed solis sacerdotibus debuit convenire. Et planè congruebat, ut Christus eundem ministrum institueret, qui haberet potestatem super corpus Christi verum in Eucharistia, & super mysticum in Ecclesia ad remittenda fidelium peccata.

Dices: *C. Fures*, de *Furtis* ex *Concilio Tridentino* dicitur: *Fures & latrones si comprehensi aut vulnerati presbytero vel diacono confessi fuerint, communionem eis non negamus.* Et *Cyprianus Epist. 13.* aliàs *l. 3. Epist. 17.* ait: *Si presbyter repertus non fuerit, & prætere exitus caperit, apud diaconum quoque exomologesim facere delicti possint, ut manu eis in pœnitentiam imposta & veniant ad Dominum, cum pace.* Ergo non solus sacerdos validè absolvit. *Resp. Neg. Conf. Ad hoc cap. Fures* dico illud solum velle, quod fuerit in flagranti delicto vulneratus non sit neganda communicatio, si ostendant signa pœnitentiæ: fit autem mentio diaconi, non quod is possit sacramentaliter absolvere, sed quia in tali casu absente sacerdote potest dare commu-

communione. Adde *ly vel diacono* in ipso textu Concilii non reperiri, ut videre est apud *Berinum To. 3. Concilii Parte 2. Ad Cyprianum dico*, quod non loquatur de Confessione sacramentali, sed ceremoniali olim fieri solita à publicè poenitentibus in ordine ad reconciliationem in foro Ecclesiæ per absolutionem ab excommunicatione, aut à satisfactionibus publicè subeundis: quæ reconciliatio in defectu sacerdotis committebatur diacono. Vide *Pamelum in Notis ibidem*. Qui tamen sine ratione in dubium vocat, num absente Episcopo ac presbyteris olim permiffa fuerit poenitentium reconciliatio, si de Sacramentali intelligat: sicut aliquando concessam legitimis presbyteris administrationem Sacramenti confirmationis, aliquin *foli* Episcopis competentem. Solis namq; Sacerdotibus data est clavium potestas, nec in Concilijs insinuat alicujus alterius extraordinarii minister. Ut proinde ad Confessionem non Sacramentalem sint referenda Latinorum vetera exempla de Confessione apud diaconos instituta, quæ congerit *Morinus lib. 8. c. 23. existimans* Patres istos credidisse gratiam ministerio citra clavium potestatem misericorditer in tali necessitate conferri; presertim si considerentur posteriores, qui hanc praxim etiam ad laicos extenderunt. De quibus antiqui Scholastici, quos allegat idem *Morinus c. 24. & inter hos D. Thomam 4. d. 17. q. 3. a. 3. quasi inculca 2. quasi censent defectum Sacerdotis, tunc à summo Sacerdote suppleri, ceteris quoque ad rationem Sacramenti pertinentem quodammodo adhibitis, ita ut confessio Laico ex desiderio Sacerdotis facta, Sacramentalis quodammodo sit, quamvis non perfectum Sacramentum. Videri potest D. Thomam ad 1. c. 2. Verum etsi Deus possit misericorditer defectum Sacerdotis supplere, constat tamen inter Theologos, si factum sive revelata spectemus, id non aliter ab eo fieri, quam inspirando talibus contritionem perfectam, quæ cum voto Sacramenti justificat: cum alioquin remissio peccatorum mortalium post Baptismum, extra martyrium, & contritionem perfectam, non nisi virtute Sacerdotalis absolutionis & clavium, sive veri Sacramenti Poenitentiae concedatur. Nec aliud censendi sunt Patres credidisse, quos *Morinus* allegat.*

Et hinc patet nullo casu hominem obligari ad faciendam confessionem laico: etsi oppositum videatur sensisse *Magister d. 17. a. 3.* Nam præceptum tam divinum quam humanum solum præcipit confessionem sacramentalem, sive in ordine ad absolutionem, quam nullus laicus umquam dare potest. Nec obstat illud *Augustini l. de vera & falsa poenit. c. 10. Tanta vi Confessionis, ut si deest sacerdos, confiteatur proximo*. Nam in primis Auctor libri non est *Augustinus*; cum c. 17. *Augustinum* citet, & ab iplo dissentiat. Deinde non loquitur de Sacramentali confessione, *Hermex Sum, Theol, Pars IV.*

sed de quadam alia, quæ ad sui humilitationem vel consiliū petendum laico fieri potest: neque etiam loquitur de necessitate præcepti, sed tantum dat consilium.

Similiter de Confessione non sacramentali cum *Scoro* & pluribus alijs Doctoribus intelligi potest illud *Jacobi 5. Confitemini alterutrum peccata vestra*. Vel si sermo sit de confessione sacramentali, ut putat *Vasquez* & alii, explicari debet cum proportionem accommodata.

Quia verò potest solvendi in Scriptura nomine clavium exprimitur, sciendū hinc est, nomen istud esse à corporalibus ad spiritualia translātū. In corporalibus autem clavibus est instrumentum ad removendum certū obstaculum. Quoniam igitur in spiritualibus invenimus obstaculum ad ingrediendum regnum cælestē, Christus dedit certis Ecclesiæ ministris virtutē seu potestatem hoc obstaculum removendi, eamque appellavit clavē. Quia insuper clavis naturalis non solum est ad aperiendum seu solvendum, sed etiam ad claudendum ac retinendū: hinc clavis spiritualis est etiam ad claudendum seu ligandū.

Et quidem omnibus Sacerdotibus in Ordinatione datur ejusmodi clavis seu potestas spiritualis (quæ à caractere est inseparabilis, vel juxta varios indistincta, non quatenus ipsa præcisè respicit corpus & sanguinem Christi in Eucharistia, sed quatenus extenditur ad corpus Christi mysticū sive fideles) partim aperiendi cælum solvendo peccata, & simul liberando à reatu poenæ æternæ, atque etiam à parte poenæ temporalis; & hâc ratione simul ocludendi infernum homini à peccatis liberato: partim ligandi ipsum per impositionem satisfactionis sacramentalis. Hâc porro ratione potestatem retinendi sive ligandi peccata explicat *Ambrosius l. 1. de poenit. c. 2.* & Doctores Scholastici, immo expressè ipsū *Tridentinum sess. 14. c. 8.* docens hâc ratione *claves Sacerdotum non ad solvendum duntaxat, sed & ad ligandum esse concessas*. Idem tradit *can. 15.* Quoniam hoc ipsum tendat ulterius ad perfectam solutionem, quatenus peccatores condignam poenitentiam, quâ sunt ligati explentes, perfectè solvant à peccatis etiam quoad poenas temporales restantes.

Ob quod Nonnulli dixerunt, id non esse propriè ligare peccata, sed potius remedium dare quo solvantur & remittantur: at quod verè & propriè ligare peccata, sit excommunicare, seu ab Ecclesia separare. Ita *Hesfelius in Explan. Sacram. c. 39.* ubi proinde sibi objiciens, quod Christus semper conjunxit, peccata remittere & retinere, solvere & ligare, respondet, Christum hæc verba non dixisse, nisi Petro & alijs Apostolis: quos ut Sacerdotes, ita etiam totius orbis iudices & rectores fecit. Nobis autem cum in Sacerdotes ab Episcopis ordinamur, non dicitur: *Quorum retinueritis, retenta sunt; sed prius tantum: Accipite Spiritum sanctum, quo-*

Explicitur locus lac. 5.

4. Quia significatur nomine clavium.

5. Potestas clavium ad solvendum & ligandum qualiter datur in ordinatione cuius Sacerdoti, juxta Tridentinum.

6. Nonnulli dixerunt potestatem ligandi propriè non convenire omni Sacerdoti, sed iis qui possunt excommunicare.

Verba Quorum retinueritis, retenta sunt; sed

aueritis,
cetera sunt,
conueniunt
indubitate
omni Sacer
dote: quid
quid Helle
lius dicit.

rum remiseritis peccata, remittuntur eis. Ita ille. Verum apertissime dicitur utrumque in Ordinatione Sacerdotum, ut ex Pontificali Romano patet. Verba etiam Christi, tum quoad solutionem, tum quoad retentionem, concernere non tantum Apostolos, sed insuper ceteros Sacerdotes, est manifestum, partim ex hoc ipso ritu Ordinationis, partim ex Tridentino sup. & can. 10. Quamvis per quamdam excellentiam competant ista verba Apostolis, & præcipue Apostolorum principi in ordine ad quavis vincula etiam in foro externo & iudiciali solvenda & retinenda.

7.
Quæ sensu
potestas ex
communicandi
censuræ &c.
censeri possit
nomine clau
sura.

An autem ceteræ hæc potestates, v. g. ferendi leges aut censuras, præsertim excommunicationem, dispensandi &c. etiam intelligantur nomine clauium, spectat ad modum loquendi. Et quidem potestas ipsa excommunicandi potius virga seu gladius, quam clavis Ecclesiæ solet appellari. Potest tamen iuxta *Victoria in Relat. de Clauibus n. 3.* ipsa etiam vocari clavis regni cælorum, partim quatenus illud sumitur pro Ecclesia militante, partim indirectè & secundario quatenus sumitur pro Ecclesia triumphante. Nam quatenus excommunicatio excludit à Sacramentis, quibus regnum cælorum aperitur, potest dici, quod claudit regnum cælorum. Quatenus verò absolutio ab excommunicatione, admittit ad Sacramenta, ex consequenti regnum cælorum aperit. Et hoc sensu etiam alii Scholastici, signanter *Scotus d. 19. q. 1. n. 15.* admittunt ibi nomen clauium, sed alterius rationis & fori, quæ etiam non Sacerdotibus competere possunt.

8.
Alia clauis
scientiæ, alia
potestatis.

Nunc quod attinet ad specialem facultatem Sacerdotum remittendi peccata, adhuc duæ claves assignari solent, una dicitur clavis scientiæ, & altera clavis potentia seu potestatis & auctoritatis. Ubi clavis scientiæ non debet intelligi peritia Confessarii: quæ sanè potest & solet esse etiam in non Sacerdote, & non includitur formaliter in potestate collata à Christo, neque confertur Sacerdoti in sua ordinatione, sed est conditio requisita ad ritè ministrandum Sacramentum. Intelligitur ergo potestas cognoscendi, & examinandi causam: quia Sacerdos in hoc sacramentali foro iudicè & legitime interrogat, teneturque reus fideliter respondere & fateri quæ ad causam pertinent. Clavis potentia seu potestatis est potestas ferendi sententiam seu pronuntiandi absolutionem. Et utraque suo modo est ad solvendum atque ligandum. Danturque hæc claves Sacerdotibus in ipsa ordinatione. Quamvis enim in foro iudiciali interdum separentur, dum v. g. committit Dominus Papa aliquibus ut causam discutiant, & discussam siue inquisitam ante prolationem sententiæ ad ipsum remittant; Sacerdotibus tamen in Ordinatione suffici-

ens est tributa potestas arbitrandi adeoque utraque clavis. De quibus optime differt *S. Bonavent. 4. d. 18. p. 1. a. 3. q. 1. & 2.* Jurisdictio autem fori interni (quæ quam necessaria sit, ut hæc claves excant in actum, qualiterque distinguatur à potestate Ordinis mox dicitur) annumeratur frequenter etiam inter claves: quod tamen ad quæstionem arbitriam de nomine spectat.

DICO II. Ut Sacerdos validè absoluat debet habere jurisdictionem ordinariam vel delegatam. Est certum ex *Florentino in Decreto de Armenis dicente: Minister hujus Sacramenti est sacerdos habens auctoritatem absolventi, vel ordinariam, vel ex commissione superioris.* Et Tridentino sup. q. 7. dicente: *Quoniam natura ratio iudicis illud exposcit, ut sententia in subditis duntaxat feratur, persuasum semper in Ecclesia defuit, & verisimile esse Syrodotus hac confirmat, nullius momenti absolutionem eam esse debere, quam sacerdos in eum proferat, in quem ordinariam aut delegatam non habet jurisdictionem.* Ubi etiam assignatur ratio Conclusionis, videlicet quod actus iudicialis (qualis est sacramentalis absolutio) essentialiter requirat in ferente sententiam jurisdictionem super eum in quem proferitur. Denique ob hoc *Trid. sup. can. 11.* definit casuum reservationem obfistere quo minus Sacerdos à reservatis verè absoluat.

Hinc patet falsissimam esse & erroneam opinionem *Armachani*, qui censuit jurisdictionem non esse separabilem à potestate Ordinis, adeoque quemlibet Sacerdotem validè absolvere quemcumque poenitentem; etsi ex prohibitione Ecclesiæ id faceret illicitè, citra peculiarem deputacionem seu licentiam. In quam sententiam etiam inclinat *Almannus*, & satis probabilem censuit *Durandus d. 19. q. 2.* ubi tamen præligit communem & veram doctrinam.

Nec obstat I. quod Sacerdos in sua Ordinatione accipiat potestatem remittendi peccata, ut patet ex forma: *Accipite Spiritum sanctum, quorum remisistis peccata &c.* adeoque ultra Sacerdotium non requiritur deatur alia jurisdictione: nam in Ordinatione accipit tantum potestatem velut inchoatam, remittendi peccata, postea complendam per jurisdictionem. Unde in Ordinatione non solum habet potestatem Ordinis, non potestatem jurisdictionis.

Has porrò duas potestates esse distinctas censent Doctores plerique, contra *Vasquez* & alios existimantes ipsam potestatem Ordinis esse potestatem jurisdictionis, quæ tamen nequeat exire in actum, nisi prius ab Ecclesia applicetur materia, seu subjiciatur personæ, in quas sacerdos possit in hoc Sacramento jus dicere. Sed hoc dicitur non potest: tum quia de his potestatibus tãquam de distinctis loqui solemus. Tum quia *Florentinum* & *Tridentinum sup.* satis apertè supponunt sacerdotibus

tes vi Ordinationis suæ non habere potestatem jurisdictionis, sed eam accipere ab Ecclesia; & signanter dividunt potestatem jurisdictionis in ordinariam & delegatam, aperte supponentes (quod etiam certum est) hanc posse delegari utiq; ab Ecclesia; cum tamen potestas Ordinis delegari non possit. Tum quia non solum potest inveniri potestas Ordinis sine potestate jurisdictionis v.g. in simplice Sacerdote, sed etiam e contra, ut in Parocho, Episcopo, aut etiam Papa necdum ordinato. Tum quia dum Ecclesia subicit fideles Sacerdoti, illisque tribuit subjectionem erga illum, eo ipso utique dat Sacerdoti superioritatem; & hæc ipsa est potestas jurisdictionis à potestate Ordinis distincta.

Est quidem potestas Ordinis quædam jurisdictionaria, non tamen est illa jurisdictio, quæ importat superioritatem erga subditos, sed solum est potestas conferendi tale Sacramentum, sicut & potestas consecrandi & conferendi alia Sacramenta; etsi in his jurisdictionis solum requiratur ad licitum usum; in Pœnitentia autem insuper ad valorem, ob specialem ejusdem conditionem, eò quod scilicet sit actus judicialis, secus quam cetera Sacramenta. Quamvis alioquin si Christus non ita instituisset hoc Sacramentum, ut conferretur judicialiter, potuisset valide conferri non subditis, & sine ulla jurisdictione, uti cetera Sacramenta.

Ex quibus etiam satis refutata manet doctrina Navarri in cap. Placuit de Pœnit. d. 6. qui convenit cum Valdez in hoc, quod potestas Ordinis non distinguatur à potestate jurisdictionis, quodq; nequeat exire in actum, nisi sit materia circa quam, scilicet subditus; hanc tamen putat fati esse applicatam, quando Ecclesia illam non subtrahit, sicut de facto plerisque subtrahit, ut proinde Ecclesia non tamen det jurisdictionem, aut materiam positivè & primò applicet, quam hanc de se applicatam, & dein per decreta Ecclesiæ subtrahat velut restituat, ac impedimentum jurisdictioni in Ordinatione acceptæ injectum tollat. Potius namque per Ecclesiam, & materia applicatur, atque etiam primitus applicari debuit, & jurisdictioni ipsa donatur, uti datur jurisdictioni quoad alia Sacramenta. Quod ex prædictis satis constat.

Neque hinc procul abest, quod novissime docuit Franciscus Amicus disp. 15. sect. 1. nempe cuilibet Sacerdoti vi suæ Ordinationis jure divino competere completam potestatem in quæcumque peccata & in quemcumque Christianum, qui se ei spontè in hoc judicio submiserit, sub conditione tamen, nisi Ecclesia prohibuerit; ac proinde ejus prohibitione accedente, qualis jam supponitur, Sacerdotem nihil facere, nisi ex auctoritate Ecclesiæ ordinariam vel delegatam potestatem habuerit. At Ecclesia sic verè non daret jurisdictionem seu

potestatem, sed eam haberet Sacerdos ex se, Ecclesiæ autem solum foret jurisdictionis exercitium impedire, ipsa tamen jurisdictione seu potestate plenaria, etsi impedita, apud Sacerdotem remanente. Quod non satis fundatum est, nec bene cohæret cum communi modo loquendi & sentiendi Theologorum, ad validam absolutionem exigentium, ut Sacerdos ex auctoritate Ecclesiæ acceperit jurisdictionem ordinariam vel delegatam. Deinde Florentinum & Tridentinum aperte supponunt, posse interdum in aliquibus Sacerdotibus reperiri solum jurisdictionem delegatam; quod non rectè convenit cum eo, quod omnes accepissent à Christo jurisdictionem & completam potestatem vi suæ Ordinationis; quæ utique non solet censerì nomine delegatæ jurisdictionis. Denique eadem Concilia aperte supponunt fieri posse, sive etiam fieri, quod quidam Sacerdotes auctoritate seu jurisdictione careant: eam igitur, & quidem completam, atque ad eò generalem non habent omnes vi Ordinationis.

Non obstat II. Conclusioni principali c. Placuit, de Pœnit. 6. ubi Urbanus II. ait: Placuit, ut deinceps nulli Sacerdotum liceat quemlibet commissum alteri Sacerdoti ad pœnitentiam suscipere sine ejus consensu, cui prius se commisit, nisi pro ignorantia illius, cui pœnitens prius confessus est. Ubi supponi videtur potuisse quemlibet Sacerdotem absolvere quosvis ante illud tempus, quo hic Pontifex subtraxit materiam per præfatam prohibitionem. Verùm jurisdictiones dudum antea fuisse limitatas & restrictas secundum distinctiones diocesum & parochiarum satis colligitur ex Callisto Papa Ep. 2. ad Episcopos Gallicia & refertur c. Nullus alterius q. 2. Quamvis Navarrus in c. Placuit, de Pœnit. dist. 1. n. 1. & seqq. censuerit usque ad tempora Urbani II. curasse hujusmodi libertatem, qui eam supra interdixerit. Immo ab initio quoque Sacerdotes generaliter non poterant (si tamen unquam potuerint prout in comperto est potuisse in Ecclesia primitiva, Cardinali Palavicino l. 12. Hist. Trid. c. 11. n. 2.) quoslibet absolvere, nisi ex tacita vel expressa Ecclesiæ concessione. Præterea c. Placuit potest explicari, ut non sit ad rem, quod scilicet agatur de pœnitentia solemnè & decernatur, ut quando quis commissus esset uni Sacerdoti, agat pœnitentiam ejus judicio impostam, nec possit se alteri sine prioris licentia committere in eadem causa, nisi quando hic ex ignorantia graviorem longè pœnitentiam publicam accepisset. Vide Suarez disput. 27. sect. 2. Lugo d. 19. sect. 1.

Petes I. An quilibet Sacerdos simplex, citra aliam deputationem, possit absolvere à venialibus, & à mortalibus aliàs confessis seu directè semel absolutis; & unde ei competat hæc jurisdictioni? Resp. ad primum

16.

Explicatur de Pœnit. d. 6.

17.

A venialibus & aliàs confessis mortalibus absolvit simplex

plex Sacerdos.

Ex concessione Ecclesia.

Que jurisdictionem in illa subtrahit excommunicatis vitandis.

18. Possunt simplices Sacerdotes indirecè absolvere à mortalibus oblitis.

19. Aut iusta de causa suppressis.

20. Iurisdictionem conferatur ab Ecclesia etiam pro articulo mortis. A quo conferatur ju.

muſi. Affirmativè. Eſtque ſatis certum ex uſu & omnium Theologorum ſenſu: quidquid Nonnulli ſine ratione ceperint hoc in dubium revocare, immo negare. Reſp. ad ſecundum, jurisdictionem hanc provenire ex conſuetudine & tacito ſaltem Eccleſiæ conſenſu, juxta Doctores communiter, contra Nonnullos exiſtentes jurisdictionem ſuper materiam liberam Confeſſionis competere Sacerdotibus jure divino. Ratio eſt: quia eſt fundamentum hujusmodi exceptionem ſtatuendi. Et alioquin poteſtas abſolvendi in Ordinatione conceſſa tantum eſt poteſtas Ordinis, & æquè reſpicit mortalia ac venialia, ut conſtat ex forma Ordinationis & verbis Chriſti Joan. 20. ubi eſt ſermo de peccatis omnibus, etiam mortalibus; in quæ tamen non accipit Sacerdos vi Ordinis præciſè expeditam poteſtatem. Quare etiam poſſet Eccleſia jurisdictionem in venialia vel aliàs conſeſſa ſubtrahere; & de facto ſubtrahit excommunicatis non toleratis.

Hanc poteſtatem ſimplicium Sacerdotum etiam, extendi indirecè ad mortalia oblita, adeoque pœnitentem, qui non eſt ſibi conſcius ullius mortalis aliàs non conſeſſi, ſi hujusmodi Sacerdotibus conſiteatur materiam liberam, valide abſolvi, & conſequenter mortalia ignorata ſeu oblita indirecè etiam remitti, adeo firmiter aſſerit Suarez d. 31 ſect. 3. n. 10. ut oppoſitum vocet falſum & improbable.

Nec obſtat, quòd in mortalia non habeant jurisdictionem: nam ad indirecè abſolvendum non requiritur jurisdictione; ſufficit enim illam haberi ſuper materiam directæ abſolutionis. Quod patet: ſi enim quis oblitus ſe habere reſervata conſiteatur communi Confeſſario ordinaria non reſervata, communi judicio valide abſolvitur ab his, adeoque indirecè à reſervatis; & tamen in reſervata non habet iſte Confeſſarius magis jurisdictionem, quam ſimplex Sacerdos in mortalia.

Quare conſequenter loquendo idem eſſet dicendum de mortalibus juſtè ſuppreſſis, aut quæ probabiliter judicantur non eſſe talia; idem enim de his videtur eſſe, quod de oblitis. Nec quidquam obſtat, niſi iurisdictione, quæ (uti diximus) ad indirecè abſolutionem non requiritur. Sicut in neceſſitate ſufficienti ad dimidiandam Confeſſionem poteſt habens reſervata conſiteri non reſervata communi Confeſſario, qui tamen non habet jurisdictionem in reſervata ſuppreſſa.

Petes II. An etiam in articulo mortis conferatur iurisdictione ab Eccleſia? Reſp. Affirmativè: quia non conſtat, quòd detur à Chriſto vi Ordinationis, in qua non fit mentio, niſi de poteſtate Ordinis.

Petes III. à quo jurisdictionem accipiat Confeſſarius abſolvens ipſum Ponti-

ficem? Aliqui reſponderent, eligi quidem à Pontifice Sacerdotem qui eum Sacramentaliter audiat & abſolvat, ſed jurisdictionem tribui illi à Deo, ſicut tribuitur ipſi Pontifici ab Eccleſia electo. Verum non eſt ratio faciendi hanc exceptionem; facile enim dicitur Pontificem ſubdendo ſe Sacerdoti, cui voluerit, tribuere eidem jurisdictionem ſuper ſe: quod in hoc ſoro poteſt facere eo ipſo, quòd ſit hujus Sacramenti capax. De cetero verò in verbis Chriſti & formà Ordinationis, quatenus reſpicit quolibet Sacerdotes, ſolum continetur poteſtas Ordinis.

Petes IV. An ratione poteſtatis jurisdictionis per Eccleſiam ſeu Pontificem conceſſa poſſet Confeſſarius verè dicere, quòd auctoritate Pontificis abſolvat à peccatis? Reſp. etſi iſta locutio quodam ſenſu poſſet admitti, ab ea tamen ſimpliciter poſita abſtinendum eſſe, tum quia eſt inſolita, tum quia ſonat ipſam poteſtatem remittendi peccata (quæ à ſolo Deo in Ordinatione conferuntur) promanare à Pontifice.

QUESTIO II.

Penes quos ſit Iurisdictione ordinaria vel delegata?

NOTA Iurisdictionem ordinariam eſſe ſe, quæ alicui competit ex officio vel munere ſuo: delegatam verò, quæ ſolum habetur ex commiſſione alterius habentis ordinariam. Tridentinum porro ſeſſ. 14. c. 7. eam quam vocamus delegatam, vocat ſubdelegatam, eò quòd ſubordinetur poteſtati ordinariæ: etſi ſpecialiter ſubdelegata dici ſoleat, quam communicat delegatus habens poteſtatem ſubdelegandi.

DICO I. Solus Pontifex habet jurisdictionem ordinariam in totam Eccleſiam, idque jure divino, eo ipſo quo eſt electus. Secundò illam habent Epilcopi in ſuam diœceſim, juxta Aliquos, jure divino, juxta Alios communiùs jure Eccleſiaſtico; idque ſtatim atque ſunt confirmati, etiam ante conſecrationem. Tertio eandem habent parochi in ſuos parochianos. His junguntur Legati à Jatere, & Nuntii Apoſtolici reſpectu populorum ſuæ legationis, Pœnitentiarum Papæ & Epilcoporum, Vicarii Epilcoporum, Dœcanus capituli reſpectu illius. Item Generales & Provinciales Religionum, ac etiam Superiores locales reſpectivè in ſuos ſubdòros: denique Vicarius perpetuus Papæ. Concluſio eſt apud omnes iſ. Confeſſo.

Nota I. iurisdictionem Epilcoporum & aliorum non tam reſtringi loco quam personis: hoc enim judicium non requirit ſtrepitum aut aliam externam ſolemnitatem; ideoque non debet regulari ad modum judi-